

Al cap de molt de temps de tot, assegut davant els ulls negres i la pell perfecta de la Júlia, em vaig preguntar en quin moment exacte se m'havia començat a esquerdar la vida. La pregunta em va agafar desprevingut i de seguida se'm va acudir pensar què deu estar pensant ella. La vaig mirar dissimuladament: estava concentrada en la carta perquè encara vacil·lava que si filet que si entrecot. Amb un cop d'ull al meu voltant en vaig tenir prou per adonar-me que la decoració d'aquell restaurant era especialment abominable. En quin moment es van espatllar les coses? Potser tot va començar aquell divendres plujós de tardor de feia molts anys, quan superada ja la meua desorientació civil, després de dinar, algú va trucar a la porta i el pare, que mai no ho feia, va anar a obrir. Com si hagués estat esperant el truc. Després ho vam reconstruir entre tots: havia estat parlant amb no sabem qui, a peu dret, a la graonada. Es veu que ens havia dit, o havia dit a les parets, que sortia un moment, i ja no el vam veure mai més. Plovia i havia sortit al carrer amb sabatilles i mànigues de camisa. Temps després vaig tenir ocasió de desesperar-me perquè no m'havia adonat que aquella trucada era important; perquè els pocs instants clau que tenim a la vida, ens passen inadvertits i després gastem la resta de la nostra desesperada existència en l'intent inútil de recuperar-los. Jo vivia a casa perquè feia molt poc que m'havia separat de la Gemma.

La meua vida és plena de moments clau que se m'esmunyen dels dits com un peix mentre estic badant davant del televisor o resolent un problema d'encreuats. Quantes vegades no m'he desesperat perquè no em puc treure del cap el somriure de la Teresa davant del Ritz. És un record que no sé arrencar del meu cap i que encara em fa plorar, com una febre. La Teresa m'havia somrigut davant la façana il·luminadíssima de l'hotel; i jo, unes passes enrere, a la foscor, aturat, respirant feixugament. I ella girant cua sense perdre el somriure, perquè jo estava callat com un ninot de fira. No; ara no hi volia pensar. M'havia de concentrar en la carta i en la decisió taxativa de la Júlia: carn, però quina, i decideix-te d'un cop, que tinc gana. Però és que no havia perdut el somriure, la Teresa, davant del Ritz, a Piccadilly. En fi, que vaig mirar la carta: era d'aquelles d'estil ensucrat, amb pretensions literàries, que més que designar els plats, els canonitzava. I la Júlia i els seus ulls negres i la seva veu de vellut, que m'atreu com un pou sense fons però a qui no em veig capaç d'estimar perquè em sento molt cansat.

de *L'ombra de l'eunuc* Ed. Proa Barcelona 1996